

El xivarri enterboleix el concert de Kepa Junkera

DAMIÀ VICENS | MANRESA

A les acaballes del concert, Kepa Junkera va explotar: «ha estat impossible inspirar-se per culpa de la gent del voltant de la barra que no ha parat de fer soroll durant tota l'estona. Aneu a beure en un altre lloc!». D'aquesta manera, sense embuts i visiblement contrariat, el músic basc, que no es caracteritza per la seva empatia, va renyar en directe un sector del públic, en el que va ser l'últim concert de divendres a la nit a la Taverna Damm.

Malgrat el rampell d'indignació final, l'espectacle va cloure amb bon humor: per una banda, Junkera va regalar a l'altre gran protagonista de la vetllada, el manresà Amadeu Rosell, una txapela (símbol de la cultura d'Euskal Herria), després de fer-se una emotiva abraçada. I per altra banda, una petita part dels assistents que omplien les cadires es van aixecar per ballar agafats de les mans la darrera peça tradicional.

L'espectacle va esdevenir un aiguabarreig de cançons i melodies vingudes de Beget (un poblet del Pirineu català, al municipi de Cam-

JOSEP TOMÁS

El bilbaí Kepa Junkera (esquerra) i el manresà Amadeu Rosell, divendres

prodon) i de música basca. El mestre de la trikitixa, i la veu i la guitarra de Rosell van estar acompanyats per Sorginak (Les bruixes), un grup de quatre joves txalapartis, i la formació Tururut Bonaigua.

Kepa Junkera, que porta tota una vida dedicada als ritmes de la triki (l'acordió basc), va oferir mostres del seu virtuosisme, sempre en la recerca de l'essència més artesanal. Els balls

bascos, sumats a les jotes com el *Pobre terrisser* i les peces populars catalanes com el *Rector de Collbató*, van formar part d'un repertori d'una hora de durada que va aconseguir omplir pràcticament l'envelat. No obstant això, la gairebé nul·la participació dels assistents en les danses i l'esmentada manca d'atenció d'un sector del públic van enterbolir el concert.

Una cobla supersònica

MARC SERENA | MANRESA

Un joc de veus de The Flaming Lips? Una cobla de gent jove? Un cantant que ha escoltat molt a Jarvis Cocker? Tres boles de discoteca? Un grup de música de tres joves que es diu La Iaia? Sí. Tot això va ser divendres a la nit al teatre Conservatori.

Recapitem: ara fa quatre anys que Ernest Crusats, Jordi Casadesús i Jordi Torrents van muntar una banda de pop i van publicar el disc *Les ratlles del banyador*. Aquest any s'han complicat la vida fent tandem amb la Cobla Bisbal Jove i canviant d'estil per situar-se en l'electrònica. El resultat, *On és la màgia?*, ha estat una alegria.

Divendres van propiciar una potent tempesta sonora que de tant en tant s'aturava per escoltar una peça acústica o el so del flabiol.

Els que van anar-hi per escoltar la cobla devien sortir-ne decebut, però els que tenien ganes de veure experimentar amb el seu so s'ho van passar la mar de bé.

Hí havia moments de psicodèlia i un sintetitzador que treia fum. Una combinació excitant que valdria la pena que poguéssim córrer món. «Ho he fet tants cops / malament. / Ho he fet tants cops / que al final no sé si faig mal», cantaven per acabar. Però aquest cop els ha sortit rodó i, a més, van veure com el públic es posava dempeus. Havia estat una hora supersònica.

JOSEP TOMÁS

La Iaia van tocar divendres acompanyats de la Cobla Bisbal Jove

«Som 75.000 habitants i 70 idiomes diferents»

■ «Som més a prop d'Edimburg que no pas de Londres. Estem molt contents del moviment polític a Escòcia, i també estem molt contents que continuïn al Regne Unit. Amb el festival, que amb 27 anys és el més antic i més gran d'Anglaterra, s'ha ubicat al mapa Stockton, que era una ciutat amb una identitat postindustrial», ho explica Frank Wilson, que va fundar l'esdeveniment i l'ha dirigit durant 25 anys.

Wilson diu amb orgull que omplint de projectes artístics espais com el principal carrer, «ràpidament la gent es va apropiat el festival. En la segona edició ja van aprofitar la plataforma per presentar les seves pròpies obres». Capítol a part es mereix la cerca-tila de carnaval que s'integra dins de la programació. «Es va començar amb una gran exigència artística, però la pressió popular va fer que s'anés democratitzant. Es va arribar a la conclusió que era menys significativa la qualitat que no pas la implicació de la ciutadania, que cada any passa d'un miler de persones. La re-

REGNE UNIT
Frank Wilson
Stockton Riverside Festival

alitat és que la rua fa goig de veure».

Benefici comunitari

Amb aquestes premisses, es va potenciar que l'actuació de les companyies també fos una oportunitat per fer participar el públic: s'ha fet un espectacle amb el 50% d'artistes discapacitats. I també s'aprofita per integrar la comunitat: «som 75.000 habitants i 70 idiomes. Ens hem agermanat, per exemple, amb el Festival de Primavera de Pequín».

«Fer projectes amb els veïns és viure'ls junts»

■ «Quan vaig arribar a Mulhouse, el festival era de molta animació, d'una estètica tradicional i ja no funcionava a nivell de públic. Hi havia moltes propostes i part del públic ho veia com anar de compres». Frédéric Remy, director escènic de Scènes de Rue, el festival de carrer de Mulhouse (Alsàcia) que enguany ha fet la divuitena edició, es va proposar de transformar la dinàmica perquè realment el públic es trobés en la necessitat d'escollir quin espectacle volia anar a veure. Així, «vaig reduir la participació de 40 a 15 companyies, per tal de provocar les ganes del públic d'anar a veure un muntatge i de crear una comunitat d'espectadors dins de la comunitat local».

La seva aposta va funcionar, però el que sí que va mantenir Remy són les cites amb «molt de públic, perquè l'espectacle genera una emoció col·lectiva, que es multiplica pel fet d'estar junts. Per exemple, tothom recorda una tempesta de plomes a la plaça, fins i tot sense haver-hi estat. I,

FRANÇA
Frédéric Remy
Scènes de Rue a Mulhouse

per als que hi van ser, és un orgull».

Allò extraordinari

A banda, el director artístic s'ha atrevit «a viure aventures extraordinàries, com passar una nit al bosc representant *Els tres mosqueters*, construir cases de cartró amb l'ajuda dels vianants o aplegar 200 voluntaris per crear un dòmino de 5.000 blocs al llarg de 2 quilòmetres. Fer projectes amb els veïns és viure'ls junts».